

ΑΝΩΤΑΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΙΚΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ ΚΥΠΡΟΥ
ΔΕΥΤΕΡΟΒΑΘΜΙΑ ΔΙΚΑΙΟΔΟΣΙΑ

(Άρθρο 23(3)(β)(i) του Ν. 33/64 - Μεταβατικές Διατάξεις)

(Έφεση Κατά Απόφασης Διοικητικού Δικαστηρίου Αρ. 108/18)

14 Ιουνίου, 2024

[ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, ΣΑΝΤΗΣ, ΚΑΛΛΙΓΕΡΟΥ, Δ/ΣΤΕΣ]

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΧΙΝΗΣ,

Εφεσείουτας,

υ.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ ΚΥΠΡΟΥ,

Εφεσιβλήτων.

Ο Εφεσείων εμφανίζεται προσωπικά.

Π. Πολυβίου και Μ. Αντωνίου (κα), για Χρυσ αφίνης & Πολυβίου
Δ.Ε.Π.Ε., για τους Εφεσιβλήτους.

Ε. Τόλα (κα), για Μ. Ηλιάδης & Συνεταίροι Δ.Ε.Π.Ε., για το
Ενδιαφερόμενο Μέρος.

ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Δ.: Η ομόφωνη απόφαση του
Δικαστηρίου θα δοθεί από την **Καλλιγέρου, Δ.**

ΑΠΟΦΑΣΗ

ΚΑΛΛΙΓΕΡΟΥ, Δ.: Σύμφωνα με το ιστορικό της υπόθεσης, η θέση του Διευθυντή Στήριξης Παραγωγής στο Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου, παρέμεινε κενή από το 2006. Μετά την αφυπηρέτηση του τέως Διευθυντή διορίζονταν στην εν λόγω θέση Αναπληρωτές. Περαιτέρω η πλήρωση της θέσης στην συνέχεια δεν προχώρησε με μόνιμο διορισμό, καθ' ότι το έτος 2013, ψηφίστηκε ο περί **Απαγόρευσης Πλήρωσης Κενών Θέσεων στο Δημόσιο και στον Ευρύτερο Δημόσιο Τομέα (Ειδικές Διατάξεις) Νόμου του 2013, Ν.21(Ι)/2013.**

Το Διοικητικό Συμβούλιο των εφεσιβλήτων, κατά τη συνεδρία του ημερομηνίας 3/4/2015, και ενόσω οι διατάξεις του πιο πάνω Νόμου βρίσκονταν σε ισχύ, αποφάσισε το διορισμό του ενδιαφερόμενου μέρους, η οποία κατείχε τη θέση Ανώτερης Λειτουργού Στήριξης Παραγωγής, ως Αναπληρωτού Διευθύντριας Στήριξης Παραγωγής, με άμεση ισχύ από 3/4/2015, μέχρι και την πλήρωση της θέσης με μόνιμο διορισμό. Η απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, κοινοποιήθηκε σε όλο το προσωπικό, με Εγκύκλιο του Αναπληρωτή Γενικού Διευθυντή, ημερομηνίας 6/4/2015.

Ακολούθησε η καταχώριση από τον εφεσείοντα προσφυγής στο Διοικητικό Δικαστήριο κατά της νομιμότητας της πιο πάνω απόφασης, αιτούμενος την ακύρωση της επίδικης απόφασης διορισμού του ενδιαφερόμενου μέρους *αντί και/ή του ιδίου*, ως άκυρης, παράνομης και στερούμενης οποιουδήποτε εννόμου αποτελέσματος, καθώς επίσης και ότι ο Κανονισμός 4(4) της Κ.Δ.Π. 317/1987, που επέτρεπε να λαμβάνεται υπόψη σε επικείμενους μόνιμους διορισμούς στη θέση, η αποκτηθείσα πείρα σε άσκηση των καθηκόντων της θέσης, λόγω αναπλήρωσης, παραβίαζε το άρθρο 28 του Συντάγματος.

Σε κάποιο στάδιο της πρωτόδικης διαδικασίας εκδόθηκε διάταγμα τροποποίησης της προσφυγής μετά από αίτηση τροποποίησης που καταχώρισε ο εφεσείων, με το οποίο διαγράφηκε από την αιτούμενη θεραπεία η φράση *«αντί και/ή του Αιτητή»*, δηλώνοντας κατά τον τρόπο αυτό ο εφεσείων, πως δεν επιθυμούσε να ακυρωθεί η πράξη του αναπληρωματικού διορισμού του ενδιαφερόμενου μέρους, για σκοπούς διεκδίκησης της θέσης από τον ίδιο με διορισμό του ως αναπληρωτή.

Οι εφεσίβλητοι προέβαλαν πρωτόδικα δύο προδικαστικές ενστάσεις, περί ελλείψεως εννόμου συμφέροντος εκ μέρους του εφεσείου στην έγερση και προώθηση της προσφυγής, καθώς και περί μη προσβολής εκτελεστής διοικητικής πράξης, εντός της εννοίας του Άρθρου 146 του Συντάγματος.

Εξετάζοντας το ζήτημα του έννομου συμφέροντος, το πρωτόδικο δικαστήριο αποφάσισε πως ο εφεσείων δεν είχε στοιχειοθετήσει ενεστώς έννομο συμφέρον, προκειμένου να προωθήσει την υπό εκδίκαση προσφυγή του, καθ' ότι το συμφέρον του κρίθηκε μελλοντικό, αόριστο και αβέβαιο, αφού κατά την κρίση του Δικαστηρίου το έννομο συμφέρον θα καθίστατο ενεστώς, μόνον εάν μελλοντικά προκηρυσσόταν η κενή θέση Διευθυντή Στήριξης Παραγωγής για μόνιμο διορισμό και με την επιλογή στη συνέχεια του καταλληλότερου από τους υποψηφίους που θα εκδήλωναν τυχόν το ενδιαφέρον τους με την υποβολή αίτησης. Κατά τον χρόνο εκείνο ήταν που θα εξεταζόταν και η νομιμότητα του Κανονισμού 4(4) της Κ.Δ.Π. 317/87, που κατά τον εφεσείοντα δημιουργούσε πλεονέκτημα και/ή προβάσιμα υπέρ του ενδιαφερόμενου μέρους, αφού θα είχε ήδη διατελέσει αναπληρώτρια στην ίδια θέση. Καταλήγοντας περί της έλλειψης εννόμου συμφέροντος, το πρωτόδικο δικαστήριο

απέρριψε την προσφυγή, χωρίς να εξετάσει την δεύτερη προδικαστική ένσταση, περί έλλειψης εκτελεσιτότητας της επίδικης απόφασης.

Ο εφεσείων καταχώρησε την έφεση του, προβάλλοντας δύο λόγους έφεσης. Στη συνέχεια απέσυρε τον δεύτερο εξ' αυτών και ως εκ τούτου παραμένει για εξέταση ενώπιόν μας ο πρώτος λόγος έφεσης, με τον οποίο ο εφεσείων υποστηρίζει ότι το πρωτόδικο δικαστήριο έσφαλε στην απόρριψη της προσφυγής του, με την αιτιολογία της έλλειψης ενεστώτος έννομου συμφέροντος, θεωρώντας ότι το Δικαστήριο πλανήθηκε ως προς το ζητούμενο για τον ίδιο, ως κατωτέρω εκτίθεται.

Επικαλούμενος ο εφεσείων το δεδομένο ότι μετά από σχετικό αίτημά του για τροποποίηση της προσφυγής του σε σχέση το κατ' ισχυρισμό άκυρο του διορισμού του ενδιαφερόμενου μέρους στην επίδικη θέση με αναπληρωματικό διορισμό, είχε αποσύρει την φράση «*αντί και/ή του Αιτητή*», στην αιτούμενη θεραπεία, υποστηρίζει ότι είναι με έννομο συμφέρον που καταχώρησε την προσφυγή, αφού είχε όλα τα προσόντα και μάλιστα υπέρτερα από αυτά που προέβλεπε το σχέδιο υπηρεσίας έναντι του ενδιαφερόμενου μέρους, για διορισμό του μόνιμα στην επίδικη

θέση, προοπτική όμως την οποία στερήθηκε, αφού οι εφεσίβλητοι όχι μόνο παρέλειψαν να προκηρύξουν τη θέση για μόνιμο διορισμό και/ή να προβούν στις κατάλληλες εκείνες ενέργειες προς αποπαγοποίηση της θέσης, κατά τα προβλεπόμενα στον περί **Απαγόρευσης Πλήρωσης Κενών Θέσεων στο Δημόσιο και στον Ευρύτερο Δημόσιο Τομέα (Ειδικές Διατάξεις) Νόμο του 2013, Ν.21(Ι)/2013**, που επέτρεπε κάτι τέτοιο, δυνάμει αιτιολογημένου αιτήματος προς τον Υπουργό Οικονομικών αλλά περαιτέρω αντί αυτού, παράνομα κατά την εισήγηση του εφεσεϊόντος, προχώρησαν στην προσβληθείσα με την προσφυγή απόφαση πλήρωσης της θέσης με αναπληρωτικό διορισμό.

Ο εφεσεϊών υποστηρίζει πως αντί να εξεταστεί η υπόθεση με τα πιο πάνω δεδομένα, το Δικαστήριο κατέληξε στην έλλειψη εννόμου συμφέροντος στο παρόν, αφού ακύρωση της επίδικης διοικητικής απόφασης δεν θα οδηγούσε σε δικό του διορισμό στην θέση αναπληρωτή, έχοντας ο ίδιος αποσύρει το ενδιαφέρον του για διορισμό του στη θέση αναπληρωτή και ότι όλα τα ζητήματα θα καθίσταντο επίδικα με έννομο συμφέρον του εφεσεϊόντος, όταν στο μέλλον θα προκηρυσσόταν η θέση και την διεκδικούσε. Κατά τον εφεσεϊόντα, οι επιλογές των εφεσιβλήτων

αποτέλεσαν εμπόδιο στην προκήρυξη και μόνιμη πλήρωση της θέσης.

Επικαλείται προς επίρρωση των ισχυρισμών του την απόφαση ***Republic v. Mylonas (1985) 3 C.L.R. 1608***, σύμφωνα με την οποία ο διορισμός αναπληρωτή σε θέση που είχε παραμείνει κενή για 20 χρόνια στην Βουλή των Αντιπροσώπων, χωρίς την προκήρυξή της προς το ευρύ κοινό, κατ' εφαρμογή της αρχής της ισότητας και αξιοκρατίας, αποτελούσε τεκμήριο για την ανάγκη πλήρωσης της θέσης και ως εκ τούτου με έννομο συμφέρον ο εκεί αιτητής καταχώρησε την προσφυγή κατά του διορισμού στη θέση αναπληρωτή.

Οι εφεσίβλητοι και το ενδιαφερόμενο μέρος υπεραμύνθηκαν της ορθότητας της πρωτόδικης δικαστικής απόφασης, επεξηγώντας ότι η πλήρωση έγινε για περιορισμένο χρονικό διάστημα, μέχρι την μόνιμη πλήρωση της θέσης. Εξηγούν ότι ο εφεσίων διεκδίκησε αργότερα μόνιμο διορισμό στην θέση όταν αυτή προκηρύχθηκε και ότι η διαδικασία στο στάδιο της ακρόασης της έφεσης ακόμα εκκρεμούσε. Σε σχέση δε με το έννομο συμφέρον του, συμφωνούν με την πρωτόδικη απόφαση, καθ' ότι ο εφεσίων δεν διεκδικούσε τον διορισμό για τον εαυτό

του, αλλά στρεφόταν μόνο κατά του διορισμού του ενδιαφερόμενου μέρους στην θέση αναπληρωτή, χωρίς όμως την πλήρωση της προϋπόθεσης παραδεκτού της προσφυγής, του ενεστώτος δηλαδή έννομου συμφέροντος.

Έχουμε μελετήσει τις εκατέρωθεν εισηγήσεις και ή επιχειρήματα των διαδίκων, ειδικότερα σε σχέση με την ύπαρξη εννόμου συμφέροντος του εφεσίοντος να προσβάλει τον αναπληρωματικό διορισμό του ενδιαφερόμενου μέρους στην επίδικη θέση. Το ζήτημα εξετάζεται αυτεπαγγέλτως σε όλα τα στάδια της διαδικασίας, ακόμα και κατ' έφεση, ως ζήτημα δημοσίας τάξεως.

Το πρώτο που πρέπει να ληφθεί υπόψη, είναι ότι βρισκόταν σε ισχύ ο νόμος περί παγοποίησης των θέσεων για λόγους οικονομικής κρίσης, που δεν επέτρεπε τη μόνιμη πλήρωση θέσεων, παρά μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις και εάν η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Οικονομικών και Προϋπολογισμού της Βουλής των Αντιπροσώπων ήθελε εγκρίνει τέτοιο αίτημα, το οποίο αρχικά θα υποβαλλόταν από το Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου στον Υπουργό Οικονομικών, μετά θα προωθείτο στο Υπουργικό Συμβούλιο και το τελευταίο θα λάμβανε απόφαση για

προώθησή του σε αυτήν, προς λήψη απόφασης αποπαγοποίησής της (βλ. άρθρο 2 του **N.21(I)/2013**). Επομένως δεν ήταν η περίπτωση εκείνη όπου το διορίζον όργανο είχε *δέσμο* *αρμοδιότητα* να πληρώσει κενή θέση εάν προέκυπταν ανάγκες κατ' εφαρμογή του νομού που διήπε τους διορισμούς σε κενές θέσεις στο Ραδιοφωνικό ίδρυμα Κύπρου, (όπως ίσχυε στην περίπτωση της απόφασης **Mylonas**), απευθυνόμενο με προκήρυξή της στο ευρύ κοινό.

Έχουμε κατανοήσει τους ισχυρισμούς του αιτητή, ο οποίος προβάλλει το έννομο συμφέρον υπό την ιδιότητά του ως εργαζόμενος στο Ραδιοφωνικό Ίδρυμα Κύπρου στην κατώτερη θέση της επίδικης και κατέχοντας, πάντα κατά τους δικούς του ισχυρισμούς, όλα τα προσόντα (και πολύ περισσότερα, όπως τόνισε), για διεκδίκηση της θέσης Διευθυντή Τμήματος Στήριξης Παραγωγής με *μόνιμο* δικό του διορισμό.

Θεωρεί ο εφεσείων, πως αναπληρωτικός διορισμός του ενδιαφερόμενου μέρους μέχρι τη μόνιμη πλήρωση της θέσης, αποτελούσε το κυρίαρχο και μοναδικό εμπόδιο για τη κατάληψη από τον ίδιο της θέσης με μόνιμο διορισμό. Αυτό όμως που εντοπίζουμε, (και το οποίο φαίνεται να παραβλέπει ο εφεσείων),

είναι ότι πρώτον απουσίαζε κατά τον ουσιώδη χρόνο η όποια διαδικασία πλήρωσης θέσης μόνιμου διορισμού, (για τους λόγους που έχουν ήδη αναφερθεί), η παράλληλη έναρξη της οποίας δεν αποκλείεται – υπό κανονικές συνθήκες - εκ του γεγονότος ότι για ένα διάστημα διορίζεται πρόσωπο ως αναπληρωτής για άσκηση των καθηκόντων της θέσης *μέχρι τη μόνιμη πλήρωση της*. Κατά δεύτερον όμως, και ειδικότερα, όπως έχει ήδη προαναφερθεί, στην υπόθεση ενώπιον μας βρισκόταν σε ισχύ νόμος που δεν επέτρεπε μόνιμους διορισμούς, παρά μόνο κατ' εξαίρεση και οι εφεσίβλητοι δεν είχαν προσφύγει στις διατάξεις εκείνες που τους επέτρεπαν να ζητήσουν εξαίρεση από την απαγόρευση σε περίπτωση έγκρισης.

Ο εφεσείων, επομένως, σφάλει στη σκέψη του, όταν θεωρεί πως ήταν η πλήρωση της θέσης με αναπλήρωση που αποτέλεσε το «εμπόδιο» για τη μόνιμη πλήρωση της θέσης. Αυτό που αποτέλεσε το εμπόδιο σε αυτή την περίπτωση, ήταν το γεγονός της απουσίας λήψης απόφασης για προώθηση της διαδικασίας εξαίρεσης της θέσης αυτής από την απαγόρευση πλήρωσης της με μόνιμο διορισμό. Η απουσία όμως τέτοιας απόφασης, ακόμα και αν η παράλειψη λήψης της προσβαλλόταν με ξεχωριστή αιτούμενη θεραπεία στο δικόγραφο της αίτησης ακυρώσεως, κάτι

που απουσιάζει, αποτελεί «*παράλειψη*» η οποία δεν ελέγχεται από το διοικητικό δικαστήριο, καθότι η προώθηση σχετικού αιτήματος για αποπαγοποίηση της θέσης, δεν αποτελούσε απόφαση *δέσμιας αρμοδιότητας*, ώστε η παράλειψη άσκησης της να αποτελεί *παράλειψη οφειλόμενης ενέργειας*, η οποία με τέτοια χαρακτηριστικά να μπορούσε να προσβληθεί με προσφυγή (βλ. ***Νικόλας Χατζηνικόλα και Άλλος v. Δημοκρατίας, Ε.Δ.Δ. 84/18, ημερομηνίας 7/2/2024***).

Εναπόκειται στο διοικητικό όργανο - εν προκειμένω στο Διοικητικό Συμβούλιο του Ραδιοφωνικού Ιδρύματος Κύπρου - να αποφασίσει κατά πόσο κατ' εξαίρεση υφίστατο ανάγκη όπως η θέση προκηρυσσόταν για πλήρωσή της με μόνιμο διορισμό, αίτημα το οποίο αν εγκρινόταν θα συνεπαγόταν οικονομικό κόστος, πολύ μεγαλύτερο από τα όποια τυχόν επιδόματα δόθηκαν (και αν τελικά δόθηκαν) στο ενδιαφερόμενο μέρος, λόγω της άσκησης των καθηκόντων της ανώτερης θέσης, δυνάμει του αναπληρωτικού διορισμού.

Με τα δεδομένα αυτά, είναι φανερό ότι τόσο κατά την καταχώριση της προσφυγής, όσο και κατά την εκδίκαση της, όπως επίσης και κατά το στάδιο έκδοσης της δικαστικής

απόφασης πρωτοδίκως, ο αιτητής στερείτο του έννομου συμφέροντος προσβολής του διορισμού του ενδιαφερόμενου μέρους ως αναπληρωτού Διευθύντριας Στήριξης Παραγωγής, αφού διευκρινίζει πως κύριο ζητούμενο για τον ίδιο ήταν η προκήρυξη της θέσης και η πλήρωσή της μόνιμα, ώστε να την καταλάβει ο ίδιος σε διαδικασία σχετικού διαγωνισμού.

Η λήψη απόφασης για αναπληρωματικό διορισμό για ένα χρονικό διάστημα - εδώ «*μέχρι τη μόνιμη πλήρωση της θέσης*» - , δεν καθιστούσε τον εν λόγω διορισμό χωρίς χρονικό ορίζοντα, ούτε αποτελεί λόγο για τον οποίο μπορεί να γίνει δεκτή η εισήγηση του εφεσείοντος, ότι στόχος του διοικητικού οργάνου ήταν η *επ' αόριστον* κατάληψη της θέσης με αναπλήρωση και όχι με μόνιμο διορισμό. Αυτό ειδικότερα επειδή ο νομοθέτης, λόγω των δυσμενών οικονομικών συνθηκών που επικρατούσαν, έθεσε σε ισχύ τον περί απαγόρευσης πλήρωσης θέσεων στον δημόσιο τομέα νομό, που δεν επέτρεπε αποκλίσεις εκ μέρους των αρμοδίων δημοσίων οργανισμών για διορισμούς και προαγωγές, παρά μόνο βάσει ειδικής διαδικασίας στην οποία τον αποφασιστικό λόγο, όπως ήδη προαναφέρθηκε, είχε σε τελικό στάδιο η Κοινοβουλευτική Επιτροπή Οικονομικών και Προϋπολογισμού της Βουλής των Αντιπροσώπων.

Ανεξάρτητα επομένως από την αιτιολογία που δόθηκε από το πρωτόδικο δικαστήριο, σε σχέση με την έλλειψη του εννόμου συμφέροντος του εφεσείοντος, όπως το επίδικο θέμα αναπτύχθηκε ενώπιον του κατά την εκδίκαση της υπόθεσης, το ζήτημα του έννομου συμφέροντος εξεταζόμενο και με την σκοπιά που περιγράφηκε από τον εφεσείοντα στην έφεσή του και στο περίγραμμα αγόρευσής του, μας οδηγεί στην απόφαση περί έλλειψης εννόμου συμφέροντος εκ μέρους του για προσβολή της επίδικης στην προσφυγή διοικητικής απόφασης, καθώς επίσης και στην επικύρωση του απορριπτικού αποτελέσματος της πρωτόδικης δικαστικής απόφασης.

Για τους όλους τους ανωτέρω λόγους, η έφεση απορρίπτεται, με €3000 έξοδα, πλέον ΦΠΑ, αν υπάρχει, υπέρ των εφεσιβλήτων και εναντίον του εφεσείοντος.

Τ. Θ. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ, Δ.

Ν. ΣΑΝΤΗΣ, Δ.

Μ. ΚΑΛΛΙΓΕΡΟΥ, Δ.